

Nádasdy Ádám

JÓL LÁTHATÓAN LÓGOK ITT

Két felhő között ím lógva maradtam,
a lábam kalimpál a semmibe.
Nincs biztos föld, szilárd talaj alattam,
de legalább ellátok messzire.

Fiatalon mindig a múltba néztem,
hogyan hol siklott ki az egész dolog.
Kerestem: kinek hajtsam meg a térdem,
most meg úton-útfélen lerogyok.

A felhők közt hideg van és világos,
én is jól láthatóan lógok itt.
Kíváncsi gúnnyal vizsgálgat a város,
és hallom a kérdést, a szónokit:

nem kéne-e a jövő felé csúszni,
a nappal szemben siklani akár?
Kell-e a mások igazába bújni,
mint használt fészket használó madár?